

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2010/2020
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Момчило Деспотовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Тодоровић, адвокат из ..., ради утврђења непостојања права стварне службености и чинидбе, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3015/19 од 31.10.2019. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3015/19 од 31.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3015/19 од 31.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1347/13 од 09.08.2017. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужени нема право службености узимања и коришћења воде са извора званог „ВВ“ према положају одређеном наведеним координатама, а који се налази на средишњем делу к.п. .. КО ..., власништво тужиље, удаљен 3 метра у правцу југоистока од спорног бетонског базена димензија и положаја одређеним координатама као у том ставу изреке, као и да нема право одвођења воде са тог извора и бетонског базена помоћу водоводне пластичне цеви правцем која полази од бетонског базена и иде преко наведене парцеле тужиље у правцу североистока у дужини 23м, где долази до међе ... КО ... и иде даље преко к.п. ..., .. и .. КО ..., где долази до куће туженог, те да се туженом налаже да престане са узнемиравањем и коришћењем воде са наведеног извора и уклони бетонски базен у димензијама и у дубини одређеним као у изреци, те ископа и уклони са наведене к.п. водоводну пластичну цев у дужини од 23м почев од бетонског базена до међе са суседном к.п. .. КО ... и затрпа ископани канал. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 356.699,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је преко досуђеног до траженог износа од 433.584,00 динара са законском затезном каматом почев од 09.08.2018. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је захтев туженог да се тужиља

обавеже да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.400,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од извршности до исплате.

Допунском пресудом Основног суда у Лозници, судска јединица у Љубовији П 1347/13 од 11.03.2019. године, одбачен је тужбени захтев у делу у ком је тражено да се утврди да не постоји право туженог на изградњу бетонског базена ни укопавања и постављања водоводне канализације, док је у преосталом делу пресуда Основног суда у Лозници П 1347/13 од 09.08.2017. године остала непромењена.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3015/19 од 31.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке, док је у делу одлуке о трошковима у ставу другом и трећем изреке укинута и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужиље и допунска пресуда је укинута у ставу првом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење непостојања права стварне службености, а побијаном правноснажном одлуком у потврђујућем делу одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована одлука другостеног суда о основаности тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права - Закона о основама својинскоправних односа као релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Осим тога, тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У конкретној правној ствари се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, при чему вредност предмета спора није одређена ни у тужби, а ни током поступка, док је такса на тужбу одређена у висини од по 3.400,00 динара. Према становишту Врховног касационог суда, када вредност предмета спора није означена у тужби, нити је означена или утврђена накнадно до окончања првостепеног поступка, вредност предмета спора се утврђује према одређеној судској такси.

Како је у конкретном случају вредност одређене судске таксе 3.400,00 динара која према Тарифни број 1. Закона о судским таксама („Сл. гласник РС“ бр. 28/94....106/15), одговара вредности предмета спора до 100.000,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**